

Korte Verhalen Club

Favoriete films en...waarom

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Groet allen.

Aan de vooravond van een lange week Spanje typ ik de laatste zinnen in dit voorwoord. Dat wil zeggen: de eerste zinnen in dit voorwoord, maar de laatste in deze editie van de KVC.

Opnieuw leuke bijdragen met, als vanzelf, een lijstje met films om te zien.

Een film die op mij veel indruk maakte is The bridges of Madison county.

Een love story 'met een twist' zou je kunnen zeggen.

Clint Eastwood en Meryl Streep zijn de dragende acteurs en ze doen dat geweldig.

De manier waarop de fotograaf (Eastwood) en de huisvrouw (Streep) omgaan met hun romance en hun verantwoordelijkheden is prachtig 'gevangen'.

Voor de lezers van deze uitgave die de film niet kennen: kijken! 😊

En laat maar weten of mijn 'hoog opgeven' terecht is.

Een onderwerp voor de volgende uitgave... dat wordt steeds lastiger natuurlijk.

Dat is dan weer het nadeel van een jaarcyclus! Op enig moment val je in herhaling of de onderwerpen worden 'mager'.

Deze keer..... kunstuitingen en -objecten. En natuurlijk weer: waarom spreekt het je aan.

Ik reis af en ben er weer, ruim op tijd voor de volgende editie.

Veel (lees)plezier!

Ronald

Inhoud

Anna	5
Anneke Kettenes	7
Ab Helsloot	13
Gerda Andriesma	15
Cootje Bronner	16
Walter van Gelderen	17
S. de Kok	19
Mieke Wijminga	20
Tineke Hoekman	22
Evert Spee	24
Sandra Schaaper	25
Gea van Zadelhoff	27

The NeverEnding story

In de jaren tachtig nam ik mijn oudste zoon, die toen een jaar of twaalf was, voor het eerst mee naar de filmzaal in ons dorps huis. Ik was er zelf nog nooit geweest maar er draaide een film voor alle leeftijden, gebaseerd op een jeugdboek van de Duitse schrijver Michael Ende.

Nadat een aantal braneschoppers had plaats genomen, begon de film met het verhaal over een jongen, die gepest werd door zijn leeftijdgenoten. Hij was niet erg dapper en had zijn moeder verloren. Op een dag vlucht Bastiaan, zo heet hij, een boekwinkel binnen en ziet een boek met de titel 'Het oneindige verhaal'. Hij pikt het en gaat het op de zolder van zijn school lezen. In zijn hoofd komt het verhaal tot leven en het neemt hem mee naar Fantasia, een land dat bedreigd wordt door een groot gevaar: het Niets, dat alles en iedereen verslindt.

Het land wordt geregeerd door de Kleine Keizerin. Maar helaas is zij ernstig ziek en heeft hulp nodig om de monsterlijke krachten te verslaan. De jonge krijger Atreya gaat haar helpen en springt op zijn witte paard. Hij doorkruist bergen, velden en woestijnen en belandt uiteindelijk in het Moeras der Droefenis. Hier vindt een hartverscheurende scène plaats: het paard Artax, dat ten prooi gevallen is aan somberheid, kan niet meer verder en zinkt steeds dieper weg in de modder. Terwijl de jongen, die afgestapt is, aan het leidsel rukt en trekt, probeert hij het dier wanhopig moed in te spreken. Helaas, tevergeefs.

In de filmzaal hing een beklemmende stilte. Ook de raddraaiers uit het dorp hielden zich gedeisd. Toen ik opzij keek zag ik een traan in de ogen van mijn zoon.

Daarna kreeg Atreya hulp van diverse kanten en aan het eind van de film zien we de jongen triomfantelijk wegzweven op de rug van een enorme witte hond, op weg naar de horizon. Falkor heet hij. Op de klanken van een stemmig lied:

Show no fear, for your dream may fade away

Upon the rainbow is the answer to a neverending story

Tja, die boodschap namen we mee naar huis. Blijf in je droom geloven. Verlies de moed niet: zodra je het op gaat geven zal de grond onder je voeten wegzinken. Een loodzware boodschap voor een kind van twaalf.

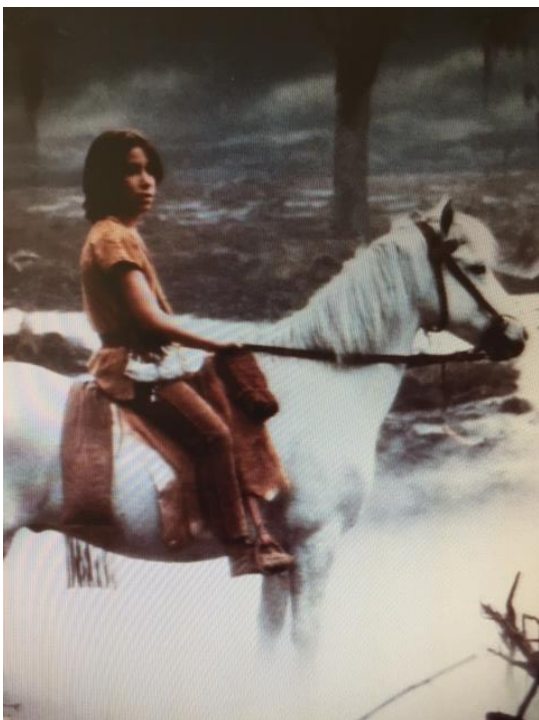
Deze Duits-Amerikaanse fantasyfilm kwam uit in 1984, vijf jaar nadat het boek verscheen. Het was een geldverslindende onderneming om de film te maken, maar het was jarenlang een publiekslieveling. Nog steeds wordt het boek

gelezen en van de film is intussen een nieuwe versie gemaakt. De drie jeugdige acteurs ontvingen destijds onderscheidingen voor hun rol en de film kreeg de International Film Award.

En wat vond en vind ik nou uiteindelijk zelf van de film, afgezien van die onvergetelijke scene met dat in droefenis wegzinkende paard. Eerlijk gezegd zou ik hem mijn kleinkinderen niet aanbevelen: te verwarrend voor gevoelige zielen, deprimerend en schimmig. En er rijzen voortdurend vragen op in je hoofd: is de vader van de jongen werkelijk zo harteloos? Of is hij een erg nuchter type en staat hij ver af van de dromerigheid van zijn zoon. En dat Niets, klopt dat wel? Al die donkere wolken en chaos vormen eerder een dreiging van de ondergang en bijgevolg het Niets. En dan al die gedrochten: zelfs de Goeden zien er griezelig uit. En waar is de logica als Bastiaan zich op de zolder van zijn school verstopt. De school was immers een onveilige plek voor hem. En de boekverkoper: je zou een vriendelijke, oude en wijze man verwachten in plaats van zo'n engerd.

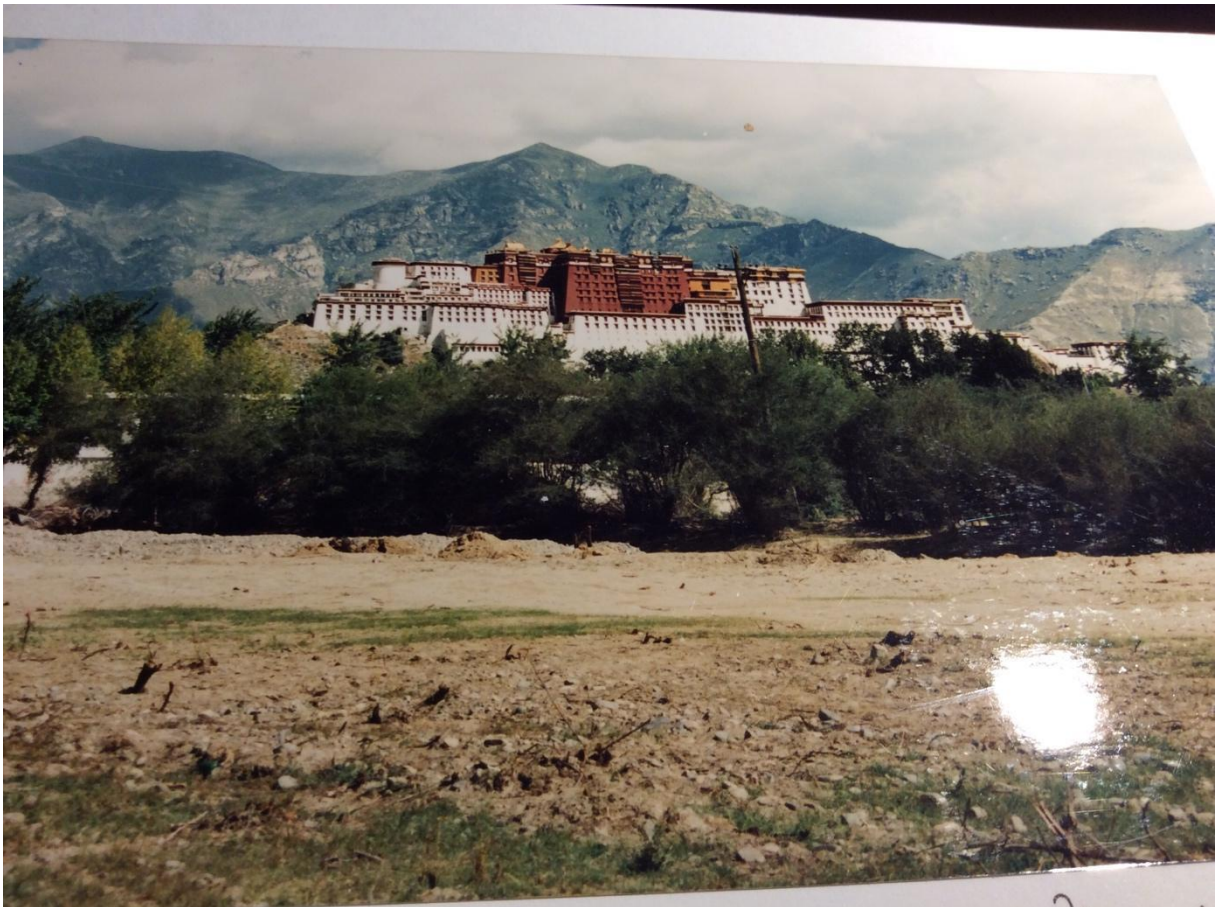
Tal van zaken geven te denken en persoonlijk heb ik meer genoten van de levende hoofdrolspelers (twee aardige jongens en een beeldig meisje) dan van al die monsters en ook het levende witte paard boeide mij veel sterker dan de grote pluizige namaakhond Falkor, die met veel bombarie de slotscene invloog.

Staat de film ver af van het boek? Ik zou het niet weten. Wellicht is het de moeite waard 'Die unendliche Geschichte' nog eens te gaan lezen. Ik weet alleen dat de auteur nogal bezwaar had tegen de verfilming.

Anna

Seven years in Tibet

Weet, edele vreemdeling, dat hier in Tibet veel dingen gebeuren die jullie westerlingen ongelooflijk toeschijnen.

Mijn favoriete film! En waarom?

Het levens beschouwende verhaal, speelt zich af in Tibet rond de laatste Dalai Lama en een bijzondere vriendschap.

Lhasa, september 1995. Een fietstaxi brengt ons naar het Potala paleis, het winterpaleis van de dalai lama.

Ik zit met mixed feelings in die fietstaxi op weg naar het Potala paleis.

Een paar magere benen, kapotte slippers die steeds weer wegglijden van de kale afgesleten ijzeren trappers... we gunnen we deze man onze rit door Lhasa, zodat hij weer wat kan verdienen.

We spreken een bepaalde tijd af voor de weg terug.

We willen hem duidelijk maken, dat dan hij voor het hotel nog even op ons moet wachten, zodat we uit onze reiskoffer nog sokken, een paar T-shirts, tandpasta, zeep, etc. kunnen halen.

Hij begreep dit in eerste instantie niet, dacht dat wij zijn versleten T-shirt wilden hebben en begon het al uit te trekken.

Zomaar een ontmoeting met een Tibetaan op zijn taxi-fiets.

In mijn hotelkamer in Lhasa weer een slapeloze nacht, veroorzaakt door de ijle lucht op meer dan 3600m hoogte, waardoor je nooit in een diepe slaap komt. Ik laat de afgelopen dagen de revue passeren.

Tibet, een van de opmerkelijkste plekken in Azië.

Hoewel de culturele rijkdom en de adembenemende vergezichten je doen duizelen, en je het gevoel geven in een sprookje te zijn beland, is de keiharde politieke realiteit nooit ver weg.

De Chinezen zijn overal en houden alles in de gaten.

De bazaar bij het paleizencomplex. We doolden langs de marktkraampjes die rond het paleizencomplex staan waar marktlieden hun voor ons zo bijzondere waar aanbieden.

De honderden pelgrims en de weinige westerse bezoekers kopen hier hun geweven, zo typerende warme jassen en schapenvachten, veelkleurige thermoskannen, wierookstokken, tasjes met gedroogde kruiden, sieraden en gebedsmolentjes.

Een prachtige stoet mensen waar je niet op uitgekeken raakt!

Het lijkt een film: langstreckende mannen en vrouwen, met rode koorden in hun lange haar, dat in vlechten rond het hoofd is gedrapeerd, versierd met de prachtige sieraden bestaande uit zware bloedkoralen, gedroogde zaden en ruwe ongepolijste turquoise stenen, die ze ook in hun oren en op hun kleding dragen.

De mannen in hun wijde broeken, de donkere jas om hun middel geknoopt, dragen ook oor versieringen en kettingen op hun witte blouses. De vrouwen dragen veelkleurige, gestreepte, geweven wollen schorten, waarmee ze aangeven of ze wel of niet getrouwd zijn!

De pelgrims, voor de ingang van het Potala paleis, stappend, liggend, hun handen ineenslaand, gebeden prevelend, hebben hier hun tocht bijna afgesloten.

Stukken karton beschermen hun knieën en handen.

Bij velen zie je de eeltige plekken op ellebogen en voorhoofd.

De overal wapperende gekleurde vlaggetjes met daarop de duizenden gebeden, die door de wind over de wereld waaien. De vrolijke kinderen met die kenmerkende rode couperose koontjes.

Het magische gevoel in het rode paleis, onderdeel van het hele complex, waar de monniken leven en leren. De trappen met de gladde vette leuning door de yak boter.

Het prachtige uitzicht op de daken met de vergulde torens.

Het bewonderen van de schatten en de enorme boeddha's.

In de met de die kenmerkende thanka's versierde verblijven.

De jonge, in oranje pijen geklede monniken, die in de tempels leren hoe ze al die gebeden op moeten zeggen, als ze buiten spelen, maken ze pijltjes van de papieren teksten met gebeden, die ze naar je toe schieten (ik heb er altijd één bewaard).

Musicerende boeddhistische monniken, die in trance raken door de steeds herhaalde mantra's.

Het voelt als een stukje op weg naar de hemel!

Twee jaar na deze reiservaring komt de film 'Seven years in Tibet' uit.

De film is maar voor 20 minuten gevuld met stiekem opgenomen filmbeelden in Tibet zelf.

De rest is in andere landen opgenomen, o.a. in Argentinië. Maar toch voel ik weer de magie van dit land bij het zien van de film en ben ik gelijk weer terug op het dak van de wereld!

Ik sta weer in verwondering te kijken naar een paleis dat veel mensen wel kennen van de plaatjes.

En ik mocht daar zijn, was daar!

Het Potala paleis van 13 verdiepingen met meer dan 1000 kamers en muren van 3 meter dik.

Ik klim weer naar boven, over eeuwenoude uitgesleten stenen trappen.

Het is letterlijk en figuurlijk adembenemend!

Ondertussen filosoferend wie hier, sinds het eerste paleis gebouwd werd in de 7^e eeuw, over die trappen naar boven zijn geklommen.

Het is een samensmelting van geuren, kleuren en geluiden, mantra's zingende monniken, prachtige uit gekleurd zand gemaakte Mandala's op de vloeren, van de brandende lichtjes in de met yak boter gevulde schalen, de met goud bedekte reusachtige boeddha's, de opstijgende rookvlagen uit de enorme potten met wilde tijm.

Als ik weer eens terug wil gaan in mijn herinneringen, dan ga ik weer deze film bekijken.

Ik beleef alles weer opnieuw. Er komen steeds meer herinneringen boven.

Tibet...

Eten bij een familie thuis.

Een busreis over hoge passen met in de eindeloze vertes de gletsjers, bedekt met eeuwige sneeuw, afgewisseld met de zins begoochelende kristalheldere blauwe meren.

De pelgrims met hun gele (kleding bedekkende) plastic schorten, op weg naar het Potala paleis.

Aardappels eten in het land met de arbeiders.

Het stiekem uitdelen van foto's van de Dalai Lama.

De overal aanwezige wierook offerandes.

Families die hun, met de hand geknoopte, kleden wassen in de rivier.

De kleine drukkerij, waar door de nonnen de papiertjes met de teksten voor de gebedsmolens worden gemaakt.

De op de muren van de huizen opgestapelde plakken gedroogde mest van de yaks, die dienen als brandstof en warmtebron.

De schier eindeloze graanvlaktes, de zingende vrouwen in de weverij, de apotheek met de heerlijk geurende houten bakken met medicinale kruiden.

De torentjes van met de hand geknede Tsampa die, nadat ze een week in de tempel hebben gestaan, weer worden verdeeld onder de pelgrims.

De altijd draaiende gebedsmolens!

De bijzondere met zwaarden dansende monniken, gadeslagen door de bevolking en enkele toeristen.

De witte stupa's, maar ook de talloze ruïnes van door de Chinezen vernielde kloosters!

Ik was maar 4 dagen in Tibet, maar die hebben een onvergetelijke indruk op mij gemaakt.

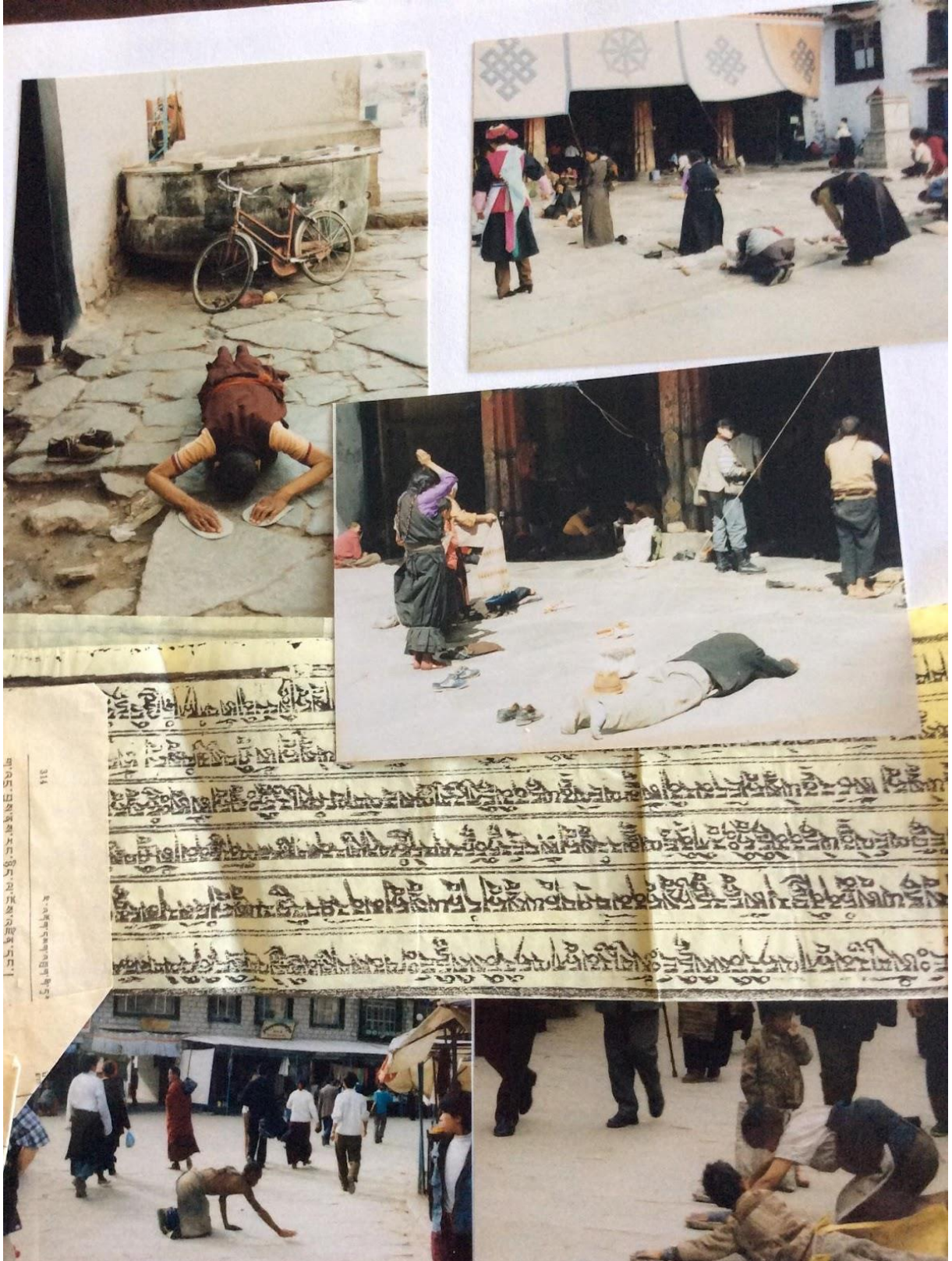
De film 'Seven Years in Tibet', met de prachtige muziek van componist John Williams, is en blijft mijn favoriet en geeft mij een kans om weer eens weg te zweven naar het dak van de wereld!

Anneke Kettenes

~~~~~

Weet edele vreemdeling ,dat er hier in Tibet veel dingen gebeuren,die jullie westerlingen vreemd toeschijnen.....~~~~~

314
1957年11月20日
1957年11月20日

Les uns et les autres

Uiteraard ga ik wel eens naar de bioscoop of zie een film op de televisie, maar ik ben geen frequent filmkijker. Maar de film 'Les uns et les autres' uit 1981 heb ik nog steeds redelijk op mijn netvlies staan. De film ging op 28 januari 1982 in Nederland in première. Samen met mijn vrouw zag ik de film dat jaar in Theater Tuschinski in Amsterdam. We hadden wel wat recensies gelezen die lovend waren, maar daar moet je niet blind op varen. Je moet zelf gaan kijken en dat heeft indruk gemaakt.

Deze film volgt vier creatieve families van vier nationaliteiten [Frans, Duits, Russisch en Amerikaans] waarbij de Tweede Wereldoorlog door de gehele film is gevlochten. De Franse familie zijn variétéartiesten, De Duitse familie wordt gekenmerkt door de klassieke muziek, De Russische familie is er één van het ballet en de Amerikaanse familie heeft een jazzachtergrond.

De film begint ongeveer rond 1936 ten tijde van de wereldcrisis en de opkomst van Nazi-Duitsland. Als dan de Tweede Wereldoorlog uitbreekt zie je hoe de families zich staande houden tijdens deze wereldbrand. Maar ook zijn er steeds beelden van rond 1980 hoe de kinderen zich ontwikkelen. Eigenlijk zijn het vier zelfstandige verhalen van vier families die uiteindelijk in 1980 samenkomen tijdens een Unicef gala.

Muziek, dans en variété ontmoeten elkaar tijdens festival. Het meest indrukwekkende is het einde als er gedanst wordt door Jorge Donn, op de 'Bolero' van Ravel, opgenomen op Trocadéro met de Eiffeltoren op de achtergrond.

De families hebben allemaal geleden, met name tijdens de Tweede Wereldoorlog. Vaders die naar het front werden gestuurd en hun dierbaren moesten verlaten. De Duitse vader die gevochten heeft tegen de Franse vader die in het verzet zat. De Amerikaanse vader en de Russische vader die ook de oorlog werden ingetrokken.

Het bijzondere is dat dan vier kinderen van de gezinnen optreden tijdens het Unicef gala.

De personages zijn gebaseerd op de levens van beroemdheden als Édith Piaf, Josephine Baker, Herbert von Karajan, Glen Miller en Rudolf Noerejev. De film is geweldig in beeld gebracht op een scenario van Claude Lelouch met muziek van Michel Legrand en als klapstuk de dans op de 'Bolero' van Ravel.

Het is best bijzonder, dat ik deze film na veertig jaar nog steeds in mijn hoofd heb zitten. Een bijzonder verhaal uit een bijzondere periode.

Ab Helsloot

Mijn Liefelingsfilm

Omdat ik veel van films houd en een Cineville-abonnement heb, ga ik veelvuldig naar de film en is de keuze voor een specifieke film moeilijk. Door het zien van films zie ik kanten van de wereld die ik niet ken, andere manieren van leven, prachtige natuur, herkenning en nieuwe inzichten, die mijn leven verrijken. Mijn eerste herinnering aan een film is: Bambi, wat een mooie, verdrietige film. Deze film zag ik in 1954. Ik ging erheen met mijn tante Truus en mijn twee jaar oudere zus. Deze tante paste op omdat mijn moeder in het ziekenhuis lag. Deze situatie versterkte het verdrietige verhaal van Bambi die zijn moeder verloor. Op Koninginnedag werd er op het schoolplein van de openbare school (ik zat in de 5e klas van de katholieke lagere school) een film vertoond, die alleen door zesdeklassers gezien mocht worden. Mijn vriendin en ik klommen op het dak van een schuur en zo konden wij de film zien. Ik herinner mij dat wij beiden moesten huilen bij het zien van een gehavende moeder die riep: "Johnny, where are you?!", na een vliegtuigongeluk in het oerwoud, die scene is mij altijd bijgebleven. Later waren er op tv de Sissi-films. Mijn zus had een schrift vol foto's van Romy Schneider die keizerin Sissi speelde. Ik mocht de films niet zien, want...er werd in gezoend, ja tijden veranderen, maar door het verbod werd ik extra nieuwsgierig. Later nog eens een Sissi-film bekeken en dat viel erg tegen. De film Sofie's choice maakte op mij veel indruk, de film speelt in de Tweede Wereldoorlog en het afvoeren en vermoorden van Joden maakt op mij nog steeds veel en onbegrijpelijke indruk. In de film moest zij kiezen wie van haar twee kinderen bleef leven. De uiteindelijke zelfmoord voelde ik intens, mede omdat mijn zus tien jaar eerder een einde aan haar leven had gemaakt. Kinderfilms kijk ik graag, zoals Kapsalon Romy, een ontroerende film over dementie en laatst met mijn kleinkinderen naar de stop-motion-film Knor, heerlijk! Films over lieve onderwijzers, zal wel komen door mijn waardeloze onaardige leraressen tijdens mijn schoolcarrière, zoals Herr Bachmann und Seine Klasse zijn ontroerend en films van Ken Loach, die maatschappelijke ongelijkheid aan de kaak stelt, zie ik graag. De laatste maanden heb ik een paar films gezien waarbij een van de ouders psychiatrische problemen heeft en waarbij de kinderen de taken van ouders hebben overgenomen, wat mij imponeerde was de onderlinge liefde die het dragelijk maakte. Films die ik zeker de moeite waard vind: After Love, La Ruche, C'mon C'mon, Manchester by the Sea en Beautiful boy, tja....ik vind het heerlijk om in andere werelden te vertoeven en hier kennis over op te doen. Ik wens eenieder veel filmplezier.

Gerda Andriesma

The blue planet

Omdat ik aanneem dat iedereen uit onze groep deze legendarische filmserie van David Attenborough heeft gezien, hoef ik deze niet te beschrijven.

Terugkijkend naar mijn middelbareschooltijd, realiseer ik me dat leerkrachten nauwelijks aandacht besteedden aan de oceanen, die toch zeventig procent van onze aarde bedekken. Wel zat ik op een school, waar aandacht werd geschonken aan de evolutietheorie. Al vergeet ik nooit dat in de zestiger jaren, een vader woedend op me was, omdat ik in de klas een verhaal had voorgelezen over feiten, die Darwin had ontdekt. Zelfs mijn vader, een intellectueel, zei me dat ik voorzichtig moest zijn, met diens 'interpretaties'.

De opnames, vaak niet eerder vertoond, laten een verscheidenheid van levende wezens zien. Bacteriën die in een hete omgeving leven. Vogels die hun eieren laten uitbroeden, door ze 12 meter diep in een lavastroom te begraven. Dieren die door een orkaan op een onbewoond eiland zijn geland, zich aanpassend aan de voor hen onbekende wereld en dit vermogen doorgeven aan hun jongen. Het ondergronds schimmeln netwerk dat bomen en planten tot een uitgekiend ecosysteem verbindt. Recent gepubliceerde gegevens maken duidelijk, dat de evolutie niet altijd eeuwen nodig heeft, maar dat dit sneller kan gaan. Ik zag een voorbeeld waar hyena's, terechtgekomen in een voor hen onbekende omgeving, zich in de loop van twintig jaar hun jachttechnieken aanpasten aan de soort (prooi)dieren die daar woonden. Bultruggen, die in de buurt van vissersschepen zwemmen, wachtend tot de netten worden opgehaald, deze aanstoten en hun maaltijd staat klaar.

Wanneer de mens het, vaak broze, evenwicht verstoort is de kans groot dat onomkeerbare processen in gang worden gezet. Vanaf 1900 zijn 198 gewervelde diersoorten volledig verdwenen. En de dieren die uitgestorven zijn, hebben we voor altijd verloren. Een positief punt is, dat op steeds meer gebieden van onze blauwe planeet, personen opstaan die proberen een verstoord evenwicht te herstellen. Jammer, dat nog steeds (globale) beleidsmakers er onvoldoende van doordrongen zijn, dat het roer om moet.

<https://www.duurzaamgebouwd.nl/expertpost/20220127-de-balans-van-de-aarde-herstellen-met-verbeeldingskracht>

*We zijn uit balans geraakt. De enige soort die dat kan oplossen is de mens.
Norbert Schotte.*

Cootje Bronner

Films, beste en favoriete

Al een poos houdt dit thema voor de komende bundel van de Korte Verhalen Club mij bezig. Al decennialang kijk ik iedere week naar minstens één film, soms naar meer. Regelmatig ga ik naar Cine Bergen of naar het Filmhuis in Alkmaar om de films 'groots' te beleven. Bijvoorbeeld om mij onder te dompelen in het verhaal en de muziek van 'Bohemian Rhapsody'. Hoe kan ik een lijstje maken van favoriete films en daaruit ook nog de beste kiezen. Dit keuzeprobleem hield mij af om onmiddellijk de laptop te openen en mijn bijdrage voor de bundel te maken. Ik ben er nu uit. Ik kies een redelijk recente film uit die wat betreft thematiek en vormgeving representatief is voor de films waar ik de laatste jaren graag naar kijk.

Film 'Hors normes' (Buiten de normen)

Een film (2019), gemaakt door het duo Nakache en Toledano. Zij zijn ook bekend van de filmhit 'Intouchables' (2011). De VPRO-gids schreef destijds over 'Hors normes' het volgende: "We volgen Bruna, die een opvanghuis voor zwaar autistische kinderen leidt, en zijn goede vriend Malek, die kansarme jongeren opleidt tot begeleider van die kinderen. Het is een op waarheid berustend drama, maar de ondanks-alles-optimistische toon is bijzonder aanstekelijk en er wordt prachtig gespeeld, zowel door de professionele als niet-professionele (autistische) acteurs".

Wat mij raakt in 'Hors normes'

Ik heb iets met bevlogen mensen, personen die bruisen van energie, een enorme levenslust hebben, toegewijd zijn, dicht bij zichzelf leven en een stimulerend effect hebben op hun omgeving. In deze film én daarbuiten kom ik mensen tegen die min of meer kenmerken hebben van deze bevlogenheid. Het zou wellicht aanmatigend zijn als ik schrijf dat ik mijzelf ook schaar onder deze mensen. Tijdens een gesprek met een goede kennis rond dit thema gaf zij mij de volgende overweging mee: "Wie het mooie in de ander ziet, zijn eigen mooie zelf". Het gaat dan om herkenning van kwaliteiten (en soms ook van valkuilen) die naar voren komen, die je bevestigd ziet in die ander en het andere. Bevestiging is belangrijk. Nog belangrijker is voor mij dan de stimulans om te overdenken welke lering ik kan trekken uit wat ik gezien en gehoord heb. Nu wat betreft 'Hors normes'.

Ik noem twee, voor mij centrale, thema's:

- *Sociale bewogenheid*. De doelgroep is: zwaar autistische kinderen. Niet, of nauwelijks leerbaar. Heel veel liefde, geduld, creativiteit, humor, rust, is nodig in dit werk. Bruno en Malek laten dit alles zien. Zeker in mijn vrijwilligerswerk bij Humanitas, Sensor (telefonische hulpdienst) en GGZ herken ik deze dimensies in communicatie met hen die ondersteuning behoeven. 'Rust roest' is een open deur, het vrijwilligerswerk ligt al een poos achter mij. Ook in het gewone, alledaagse leven zijn er momenten dat er een appel gedaan wordt om elkaar te ondersteunen en echte aandacht te geven (of te krijgen). De film maakte mij weer bewust daarvan.
- *Strijdbaarheid*. Het opvanghuis voldoet niet aan de regels en normen die door de wet gesteld zijn. De controleurs dreigen de subsidie in te trekken. Bruno en Malek halen alles uit de kast om te laten zien dat hun werkwijze de levenskwaliteit van de bewoners ten goede komt. Dit thema komt ook voor in andere films zoals 'One flew over the cuckoo's nest'. Mijn eerste betaalde baan was bij de vakbeweging. In die tijd was ik 'strijdbaar'. Aanwezig bij demonstraties, nam deel aan 'Het straatorkest' in Alkmaar, was fan en bezocht uitvoeringen van de 'Internationale nieuwe scene', een Vlaamse maatschappelijk geëngageerde theatergroep. Het vuur van de strijdbaarheid van vroeger is verflauwd in de tijd en verworpen tot een waakvlam. Ben ik milder geworden? Zie ik minder heil in demonstraties? Ik weet het niet, het puzzelt mij wel. Ook dit maakt deze film los.

Walter van Gelderen

Een film...

Voor deze zeldzame bioscoopganger en geen late tv-filmkijker een thema waar zij op zei: Deze keer maar overslaan?

Maar....

Film meemaken deed ze. En ze maakte ook zelfs filmen mee. Blijspelen en tragedies. Soms in de hoofdrol, vaak in een bijrol. Ook figurant zijn is haar bekend. Als zij op al haar jaren terugkijkt komen diverse episodes terug. En wat blijken dat dan heel verschillende rollen te zijn! En toen had ze schrijfstof genoeg.

Zo speelde ze de 'altijd vriendelijke dame' terwijl ze het hele gezelschap een enkele reis naar een andere planeet toewenste. (Ze zou dan wel met een retourtje (!) als portier bij de hermetisch afgesloten deur mee willen...).

Een heel andere rol: "Ik heb gelijk" heb je dat nog niet door?

"Ik ben de redder in nood", kom er niet aan!

"Mijn naam is haas" doe het zelf!

"Ik win het van jou!", spannend!

"Wie is er als ik", zie mij toch eens aan.

"Heb je dat niet in de gaten?" gebruik toch je verstand!

"De groeten", weet ik veel!

"Hé zeg, dat hoort niet!" zo heb je dat toch niet geleerd?

"Laat maar, dat zoek ik wel uit!" leve de lol!

"Na mij de zondvloed", dat knappen ze daar maar op!

"Als je maar weet, dat ik hier de baas ben!" kom niet in mijn vaarwater!

"Laat mij met rust", al die toestanden hier...

En nu speelt zij 'de gerenommeerde schrijfster' in een schrijverscollectief in een van onze kunstenaarsdorpen!

S. de Kok

Easy rider

De film Easy Rider uit 1969 van Dennis Hopper.

Met Dennis Hopper, Peter Fonda, Jack Nicholson en Karen Black.

De film is gebaseerd op een scenario van Hopper en Fonda.

Het gaat over 2 motorrijders die een cocaïne deal sluiten om rijk te zijn en op die manier volledige vrijheid te verkrijgen.

Ze reizen op hun choppers door het Amerikaanse landschap en dromen van vrijheid en geluk. Het was de eerste film afkomstig uit de protestcultuur van de hippiebewegingen daarmee de eerste film die inging op deze jeugd cultuur.

De soundtrack bestond volledig uit popmuziek met nummers van vooral The Byrds, maar ook The Band, Jimi Hendrix en Steppenwolf.

Centraal in de film staan de tegenstellingen tussen de jeugd en de oudere generaties en het platteland en de stad. Maar Easy Rider is vooral een ode aan de vrijheid en het weidse Amerikaanse landschap.

In 1998 werd de film vanwege het historische, esthetische en culturele belang opgenomen in het National Registry van de Amerikaanse Library of Congress.

1972

De ene na de andere vriend komt de straat in rijden.

Het geluid van de motoren verbreekt de stilte van de Jan Jacoblaan.

Mijn broer start zijn NSU, ik kijk nog een keer naar het kleine ijzeren rekje dat dient als buddyseat. Ik weet heel goed dat het niet lekker zit en dat er geen vering is, maar deze kans wil ik me niet laten ontnemen en vrolijk stap ik achterop. Uitgezwaid door familieleden en andere vrienden gaan we deze zaterdagmiddag op weg naar Amsterdam. Wat voelen we ons machtig en wat klinkt het geluid van het ronken avontuurlijk.

Niet iedereen heeft een leren motorjack, dus sommigen houden zich warm in spijkerbroek en dikke jas. Ik voel me een echte hippie in mijn lange groene Afghaanse jas.

Op het Rembrandtplein worden de Matchless, Norton, NSU, BMW en Harley naast elkaar geparkeerd. De zon schijnt op de glimmende lak.

Nog even een aai over de tank, nog even een opmerking over de snelheid, nog even een trotse blik want al dat sleutelen en al het geduld hebben toch mooi deze oude motoren weer aan de praat gekregen. Het is iedere keer weer de kick om ze te starten en rijdend te houden.

En dan gaan we naar Tuschinski, de mooiste bioscoop van Nederland.

Wat kijken we onze ogen uit en wat zakken onze laarzen diep in de vloerbedekking. We bewonderen de prachtige lampen, de enorme trappen en na veel zoekzitten we dan eindelijk riant op het rode pluche.

Met oren en heel grote ogen geniet ik van iedere minuut. De muziek komt bij iedereen even hard binnen en het verhaal is zo spannend dat we in de pauze niet uitgepraat raken.

De saamhorigheid van de groep, alle mensen in de bioscoop die zich met elkaar verbonden voelen, met kippenvel onderga ik alles.

Na afloop is iedereen stil, er rolt een traan, de een doet juist stoer, de ander bijt op zijn lip.

Tegenover de bioscoop eten we nog een kroketje en rijden dan als echte 'Easy Riders' terug naar huis.

Mieke Wijminga

Filmmiddag voor de jeugd

Ik zie mezelf weer staan. Het is een herfstachtige zondagmiddag midden jaren '50.

Af en toe draait er in het R.K. verenigingsgebouw in ons dorp een film voor de jeugd. Het regent, maar nat worden en wachten heb ik er graag voor over. Voor me staat een grote groep kinderen die ik ken van school en uit het dorp. De meesten met natte haren of een capuchon over het hoofd getrokken, wachtend op het moment dat de grote dubbele deur open gaat en we elkaar ongeduldig richting de ingang duwen... In mijn samengeknepen hand kleeft een dubbeltje voor de pinda-automaat in de hal. Dubbeltje in het gleufje, knop omdraaien en dan snel je hand onder het klepje waar de pinda's zo in je hand rollen. In de zaal waar de houten stoelen in rechte rijen zijn neergezet zoek ik samen met mijn zus een plaatsje in de zaal.

Onze natte jassen hangen we over de leuning en kijken de zaal rond, zoekend en zwaaien naar bekende klasgenootjes. We knabbelen op onze pinda's. Het geroezemoes van opgewonden kinderstemmen, het gekuch en geschuifel van stoelen en schoenen over de houten vloer verstomt meteen wanneer het licht in de zaal uitgaat en de projector een felle lichtbundel over het middenpad van de zaal laat schijnen. Duizenden stofdeeltjes dansen in het witte licht. Ik kijk er gebiologeerd naar. Een bioscoop heb ik nog niet van binnen gezien en we hebben thuis nog geen televisie...

Dan begint grote filmrol snorrend te draaien en op het wit verlichte scherm voor bij het podium verschijnen de hakkelende beelden met zwarte cijfers en streperige lijnen...5,...4,...3,...2,...1.

Eerst krijgen we een paar korte filmpjes van de Dikke en Dunne, en Charlie Chaplin te zien. Het vrolijke gelach van kinderstemmen klinkt op door de zaal. Dan verschijnt de titel van de hoofdfilm. 'Heidi' lees ik, op de achtergrond van besneeuwde bergen, een alpenweide en een helder blauwe lucht. Al snel wordt ik meegezogen in het verhaal van het weesmeisje die bij haar knorrige opa woont, bevriend raakt met geitenpeter, allerlei avonturen beleeft, ik vind het prachtig. Voor het eerst zie ik de hoge bergen waar ik wel van gehoord en gelezen heb, maar niet echt gezien. Ik bewonder de indrukwekkende natuur en de dieren, de vriendschappen en verlang ernaar om net als Heidi te kunnen leven. Zo vrij en vrolijk!

In mijn fantasie ben ik die paar uur zelf even Heidi en ik voel mét haar de heimwee naar de bergen wanneer zij door haar tante naar een rijke familie in de grote stad wordt gebracht om een gehandicapt meisje gezelschap te houden. En ook ik ervaar ook de diepe teleurstelling als zij vanuit het zolderraam van het grote huis geen bergtoppen kan zien.

Na afloop, als de lichten in de zaal weer aangaan en ik ontwaak uit mijn droomwereld, ruik ik opeens weer de muffige geur van het oude gebouw, de ingesleten tabaksrook en natte jassen. Terwijl iedereen druk pratend en lachend de zaal weer uitloopt, zie ik vanuit een ooghoek dat de filmrol weer teruggedraaid wordt op zijn spoel. Wat zou ik graag de film nog een keer zien... Op dat moment ben ik me er niet van bewust dat ik een leuke jeugdherinnering aan het maken ben....waar ik vele jaren later dit verhaal over kan schrijven....

Tineke Hoekman

Tot slot nog even een paar van mijn andere favoriete films:

West Side Story

One flew over the cuckoo's nest

The Graduate

Easy Rider

Midnight cowboy

Silkwood

Butch Cassidy and the Sundance Kid

Once Upon a Time in the West

La Vita è Bella

The Sixth Sense

Rain Man

Intouchables

Fanfare

Deze film komt uit in 1958, deze film is 64 jaar oud, en zit nog steeds in mijn hoofd. De reden daarvan is dat ik al ruim 60 jaar amateurmuzikant ben en het grootste koperinstrument bespeel wat er bestaat en dat is de 'Bombardon sib' ofwel de 'besbas'. In de film speelt één van de hoofdfiguren een ring bas. Dit instrument is een voorloper van de sousafoon, dit instrument bespeel ik ook, maar alleen op straat. In het orkest (Bergens Harmonie) bespeel ik een staande bas. Overigens hebben wij deze bas gekregen als cadeau van Bernard Haitink. Hij had een grote prijs gewonnen en wilde een behoorlijk bedrag geven aan een muziekvereniging. Hij had contact met de toenmalige burgemeester van Bergen NH en die stelde voor om Bergens Harmonie een mooi bedrag te geven voor de aanschaf van een instrument. Aan mij viel de eer te beurt daarop te mogen spelen.

Terug naar de film. Wij als Bergens Harmonie hebben de muziek gespeeld die bij de film 'Fanfare' hoort. Als het goed gespeeld wordt klinkt dat erg leuk, het orkest wordt in tweeën verdeeld, ieder orkest speelt zijn eigen muziek je zou bijna zeggen dat het 'canon' is, want er zitten twee verschillende maatsoorten in, maar tegen het eind komen de stukken bij elkaar, net als in de film. De 'Hoekse en Kabeljauwse twisten' worden afgezworen.

Bert Haanstra heeft een fantastische film neergezet met de nodige humor. Waar ik met veel plezier aan terug denk zijn de repetities in het café. Een heerlijk oud café met oude stoelen en geen kleedjes, maar een tafel van eikenplanken, het geheel speelde zich in Giethoorn af. Een aantal jaren geleden zijn wij mijn vrouw en ik daar geweest en hebben daar heerlijk rondgevaren en geproefd hoe het geweest moet zijn geweest in de jaren dertig.

Een andere film die mijn vrouw en ik altijd kijken op de televisie is de 'Sound of Music' die meestal op tweede kerstdag wordt uitgezonden. De tweede kerstdag is dan compleet, lekker met z'n allen genieten, een kop koffie met een lekker stuk kerstkrans en voor de kinderen een bak met chips.

Waarom pakt die film ons zo? Omdat het geheel zich in Oostenrijk afspeelt, een land waar wij met heel veel plezier naar toe gaan, en zelfs ons veertigjarig huwelijk stond in het teken van Oostenrijk. Het is natuurlijk de kleding die je pakt, kijk maar naar André Rieu, schitterend. Daarnaast is het natuurschoon ook zeer goed in beeld gebracht, denk maar aan de schitterende bergstroompjes en de flora natuurlijk. De muziek is schitterend, die heb ik met de harmonie verscheidende keren mogen spelen.

De twee films die ik ten dele beschreven heb komen natuurlijk een beetje uit de oude doos en dat is niet verwonderlijk want ik ben de tachtig gepasseerd en dan komt het sentiment van zelf bovendien, maar het blijft genieten als hij op de tv komt.

Evert Spee

Favoriete film...

Phoe... ik kan vele mooie films bedenken, maar welke als favoriet te verkiezen...

De 'tranentrekker' The Champ.

Het gevoelige The Color purple.

Belle en het beest, de eerste tekenfilm die ik keek met mijn kinderen in de bioscoop in Bergen (toen nog de Rustende jager).

Maar... uiteindelijk denk ik bij mijn favoriete film toch aan The Green Mile.

Ik sta niet alleen in deze filmvoorkeur.

The Green Mile won in totaal 13 prijzen en werd voor nog eens 27 prijzen genomineerd, waaronder vier Academy Awards:

- Beste mannelijke bijrol (Michael Clarke Duncan als John Coffey)
- Beste film
- Beste geluid
- Beste scenario

Tom Hanks speelt in The green mile op een fantastische en volledig geloofwaardige manier een bewaker, die zijn strenge taak op een kwetsbare menselijke wijze volbrengt.

De bewaker benadert de gevangenen op een voor mij heel begrijpelijke wijze. Collega's en hij komen uiteindelijk op voor gevangene John Coffey, een reusachtige (1 meter 97) Afro-Amerikaan die bovennatuurlijke krachten blijkt te bezitten.

Ook neergezet door een geweldige geloofwaardige acteur: Michael Clarke Duncan.

John Coffey werd beschuldigd van de verkrachting en de moord op twee kleine meisjes.

Hij is onschuldig. De dader is een hele nare en asociale medegevangene, ook heel geloofwaardig neergezet: je móet wel een hekel aan hem krijgen.

Ook aan de neef van de leiding die op een hele sadistische wijze omgaat met zijn 'macht' als bewaker heb je makkelijk een hekel.

Zijn collega's komen op slinkse wijze voor John Coffey op, tegen hem.

Helaas heeft hij toch 'de goeie' John op een ijzerharde manier vermoord.

Dit door geen water in de spons te doen waardoor de stroom niet goed begeleid wordt wanneer John in de elektrische stoel ter dood veroordeeld is.

Weer een moment waarop ik mijn ogen niet droog kan houden.

Net zoals bij de liefde van een gevangene voor zijn 'gedresseerde' muis, die de 'slechteriken' doden, maar die door John's krachten weer tot leven komt. Dit 'kunstje' vertoont John ook voor de 'goede' bewaker, die hij geneest van zijn blaasproblemen.

Hij gaat ook onder 'onwettelijke begeleiding' van de 'goede' bewakers naar de ernstig zieke vrouw van een collega en geneest haar met zijn 'krachten'.

Hij laat de 'goede' bewaker met zijn krachten zien wat er gebeurde met de twee vermoorde en verkrachte meisjes. Helaas kan het niet hard gemaakt worden en wordt hij toch schuldig verklaard.

Het verhaal is geschreven door Stephen King en verfilmd op een, in mijn ogen, enorm knappe manier.

Stephen King beschrijft in zijn boeken ongelooflijke dingen zo goed dat ze geloofwaardig worden en dat is volgens mij bij deze verfilming volledig tot zijn recht gekomen.

De manier waarop deze film mijn gevoelens en mijn geloof 'dat er meer is op deze aarde' prikkelt, is fenomenaal.

Sandra Schaaper

The Shining

Het was eind 1980 dat ik met twee vriendinnen naar de bioscoop ging. 'The Shining' met Jack Nicholson in de hoofdrol, een film voor 16 jaar en ouder. Ik was nog net geen 16 jaar, maar mijn twee vriendinnen wel, dus dat kwam wel goed. We hadden gelezen waar de film over ging en begrepen dat het spannend zou zijn, nou dat konden wij wel aan hoor!

In het kort gezegd gaat de film over een schrijver genaamd Jack die een tijdelijke baan aangeboden krijgt als bewaker van een groot hotel in de Rocky Mountains. In de winter is dit hotel altijd gesloten vanwege de extreme weersomstandigheden. Jack neemt zijn intrek samen met zijn vrouw Wendy en zoontje Danny. De vorige hotelbewaker werd krankzinnig tijdens zijn verblijf in het hotel en vermoordde zijn vrouw en twee dochtertjes met een bijl. Zoontje Danny ziet geesten in het hotel, waaronder de twee vermoorde dochtertjes. Jack begint door te draaien en krankzinnig te worden.

De manier van filmen en de camerashots, ik vond het geweldig en tegelijkertijd super spannend: hoog in de bergen het hotel middenin een heftige sneeuwstorm, compleet afgesloten van de buitenwereld, en een krankzinnige Jack Nicholson staat met een bijl in zijn hand voor de deur en roept: "Heeeeere's Johnny!!" Vervolgens hakt hij met de bijl de deur in tweeën en rent compleet gestoord achter zijn vluchtende en doodsbanige vrouw en kind aan. Super superspannend, wij zaten alle drie keer op keer te gillen met onze handen voor de ogen. Uiteindelijk volgt er in de film nog een bloedstollende en ijskoude achtervolging buiten in het labrynt, oftewel de doolhof tuin. Moeder en zoon weten met hulp van buitenaf te ontsnappen, maar voor Jack is er geen uitweg, hij vriest dood in het labrynt. De film speelt zich af in de jaren zeventig en Jack zei bij binnenkomst in het hotel dat het voelde alsof hij daar eerder was geweest. De film sluit af met een foto van Jack als eregast op een feest in het hotel in 1921....bizar.

Met rode wangen liepen we de bioscoop uit, een beetje lacherig pakten we onze fietsen en gingen naar huis. Het laatste stukje fietste ik harder dan anders en eenmaal thuis was ik ook supersnel binnen. Mijn ouders vroegen of de film niet te spannend was geweest en natuurlijk zei ik dat we juist hadden gelachen, want ja, stel je voor dat je de volgende keer niet meer naar een enge film in de bioscoop zou mogen. Nou dan kun je nu ook nog wel even je fiets in het schuurtje zetten, zei mijn vader op zeer serieuze toon. Daar had ik even niet op gerekend.... Met ingehouden adem, hartkloppingen in m'n keel en veel lawaai makend ging ik mijn fiets naar het schuurtje....bang dat er iemand vanachter de schuurdeur zou roepen: "Heeeeere's Johnny!"

AAAAH...Ik smiet m'n fiets in de schuur, knalde de schuurdeur dicht en rende naar binnen. Daar stond mijn vader met een grote grijns op zijn gezicht mij op te wachten: Klaar? (wat een humor had deze man) Jazeker, zei ik zo luchtig mogelijk en liep snel door naar boven.

Jaren later heb ik 'The Shining' nog eens gezien, maar de spanning was er toen vanaf. Het is je beleving van toen, dat moment, en de herinnering eromheen dat maakt het magisch.

Gea van Zadelhoff

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

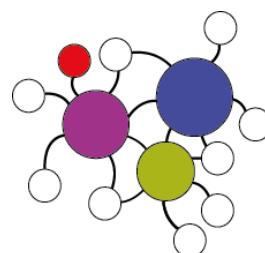
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**